

Forhandling

Indenrigsministeren (Egon Jensen):

I og for sig kunne man nok have nøjedes med nogle få bemærkninger, da der er tale om en genfremsættelse, men jeg synes, jeg lige vil gøre nogle bemærkninger til lovforslaget.

Jeg vil gerne gentage den forsikring, som jeg afgav ved første behandling af det tilsvarende lovforslag i forrige folketingsår i april 1977, nemlig at jeg i princippet er fuldstændig enig med forslagsstillerne i, at man ikke længere kan opretholde den forskel, der ifølge den bestående lovgivning er mellem den gifte mand og den gifte kvinde med hensyn til, hvilket statsborgerskab deres børn kan erhverve ved fødslen. Men jeg ønsker på den anden side så stærkt som muligt at understrege, at det først og fremmest er af principielle grunde og af ligestillingsgrunde, jeg kan erklære mig enig i de tanker, som lovforslaget er udtryk for.

Derimod må jeg desværre tage afstand fra den begrundelse, der gives for lovforslaget, nemlig at hvis kvinder ikke ligestilles med hensyn til børnene i dansk-udenlandske ægteskaber, må vi imødesee langt flere tragiske kidnappingsaffærer, hvor fædre bortfører deres børn til andre lande, hvor den danske mor ingen rettigheder har. Jeg synes ikke, det er rigtigt, at forslagsstillerne fremdeles kører frem med den begrundelse, når jeg ved besvarelse af nogle spørgsmål fra folketingets indfødsretsudvalg i maj 1977 med tørre tal har påvist, at disse betragtninger ikke holder stik. På den ene side er det nemlig lykkedes for danske mødre inden for en 5 års periode at få 22 børn af i alt 30, som var blevet kidnappet af deres udenlandske fædre, tilbage til landet, på trods af at børnene ikke havde dansk statsborgerskab. På den anden side er det ikke lykkedes at få 10 børn bragt tilbage her til landet, til trods for at børnene hele tiden har haft dansk statsborgerskab. Det er nogle korrekte oplysninger, som jeg synes man må give. Det bliver lovforslaget ikke ringere af. Begrundelsen kunne i og for sig være rigtig, men den er det – heldigvis – ikke.

Jeg synes, forslagsstillerne ved stadig væk at fremhæve denne begrundelse skaber en unødigt ængstelse hos danske mødre. Det er dokumenteret, at det ikke er rigtigt, at den

danske moder ikke har nogen rettigheder med hensyn til sit barn i det fremmede land, hvortil faderen har bortført barnet. Omvendt tror jeg, at forslagsstillerne skal være opmærksomme på, at man skaber en falsk trykthed hos danske mødre, idet den måde, hvorpå man fremstiller problemet, kan friste til den opfattelse, at når blot børnene er danske statsborgere, så behøver danske mødre ikke være bange, og så kan de i hvert fald altid regne med at få deres børn tilbage. Sådan er virkeligheden bare ikke.

I mit indlæg i foråret 1977 havde jeg to hovedindvendinger imod at gennemføre lovforslaget på det dengang foreliggende grundlag: For det første måtte det anses for ønskeligt at få undersøgt, om de nordiske lande var indstillet på at gennemføre tilsvarende ændringer i deres statsborgerretslovgivning. For det andet måtte det undersøges nærmere, om det var muligt at undgå – eller dog i det mindste begrænse antallet af – de mange nye tilfælde af dobbelt statsborgerret, som en gennemførelse af lovforslagets punkt 1 uundgåeligt ville medføre.

Med hensyn til det sidste forhold gav jeg dengang udtryk for, at det var muligt, at den under lovforslagets punkt 2 foreslåede bestemmelse var en udvej i så henseende.

Med hensyn til spørgsmålet om forholdet til de andre nordiske lande kan jeg oplyse, at man i hvert fald i nogle af dem nu er indstillet på – endog så hurtigt som muligt – at gennemføre en ændring af statsborgerretslovgivningen, der i princippet svarer til den bestemmelse, der findes i det her foreliggende lovforslags punkt 1. Endvidere kan jeg oplyse, at der er truffet forberedelser til, at der allerede i slutningen af denne måned bliver afholdt et fællesnordisk møde på embedsmandsplan, hvor man vil undersøge mulighederne for, at de ændringer, der skal gennemføres i de forskellige landes statsborgerretslovgivning, kan blive af samme indhold.

Der skulle herefter være gode muligheder for, at man allerede inden udgangen af dette folketingsår kan gennemføre et lovforslag, der, i hvert fald hvad principperne angår, svarer til det lovforslag, som her er til behandling.

Man siger: hvad kommer det os ved, hvad Norden gør? Vi kan godt sige, at det kommer ikke os ved. Men hvis man gennemfører lovgivning – ikke bare i dette tilfælde, men